

ISBN 978 90 216 7773 6 / NUR 283/284

Verschenen bij: David Fickling Books

© Tekst en illustraties Pam Smy 2017

Vertaling: Imme Dros

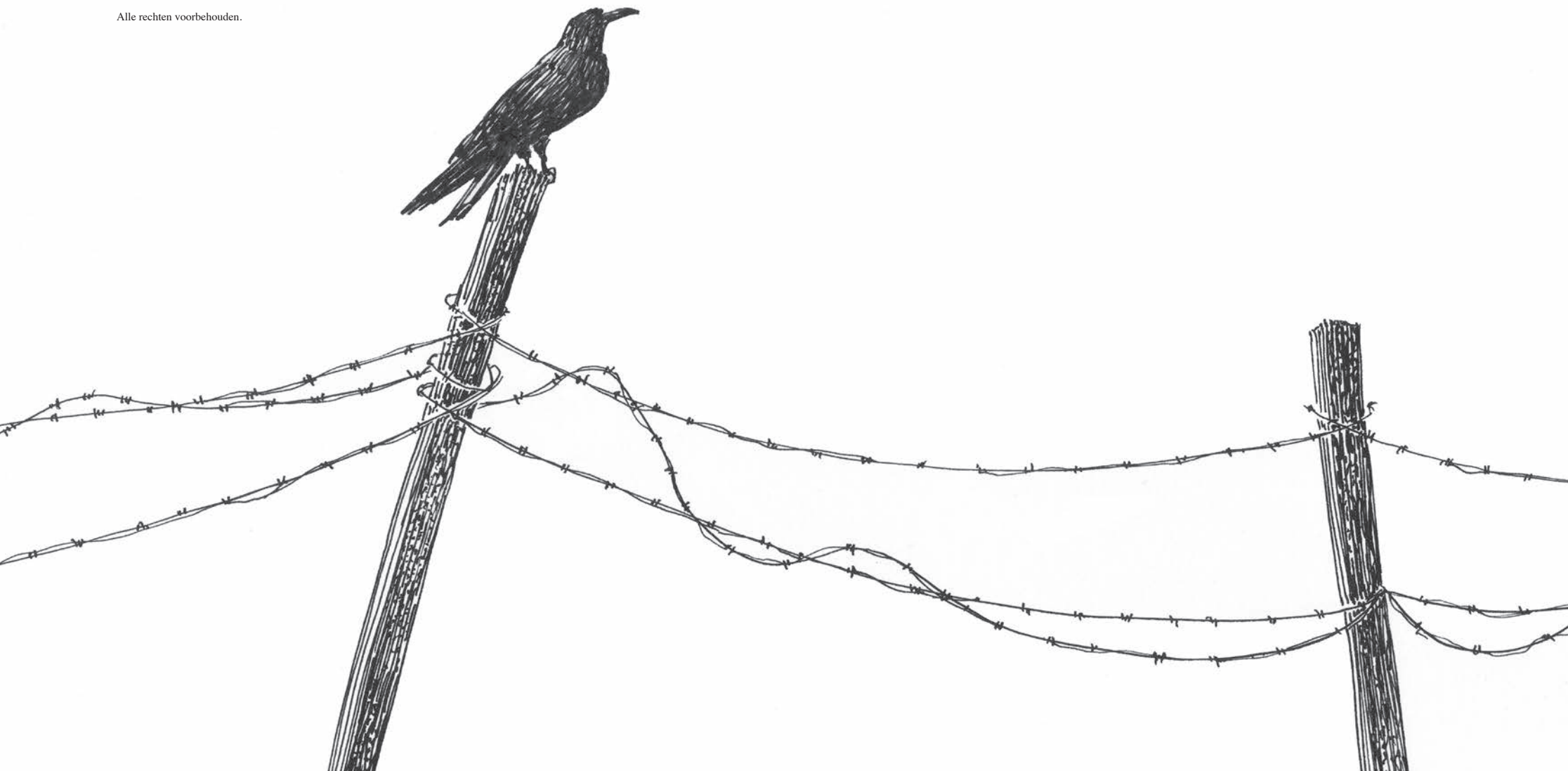
Vormgeving: Joen design, Wormer

Gedrukt en gebonden in China door RR Donnelley Asia
Printing Solutions Ltd

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma Amsterdam 2017

Alle rechten voorbehouden.

Voor mijn man

8 februari 1982

Ik wist dat het te mooi was om lang te duren. Ze is terug. Zonder dat ik het zag, wist ik het. Haar lach schalde door het trappenhuis, er klonk gebonk op alle deuren in de gang naar haar kamer. Ik werd ijskoud bij die geluiden. Er liep een rilling over mijn rug terwijl het oude gevoel van paniek tot in mijn merg doordrong.

Ik kan het niet geloven.

Wat moet ik doen?

KOCHT

en

2017
MAART

ELLA'S Doeken
KAMER

↑
foto-albums

ELLA'S
KAMER
Nog spulletjes
van Mama

NIEUW
HUIS

ELLA'S KAMER

ELLA

oplader gsm
laptop
snoeren
ANDERE TROEP

BUREAU

AFBLIJV
VAN ELL

ELLA's Boeken
KAMER

↑
foto-albums

ELLA'S
KAMER

Nog spulletjes
van Mama

NIEUW
HUIS

2017
MAART

NIEUW
HUIS

muziek
↑
ELLA'S
KAMER

ANIMALS

ELLA'S
KAMER

the Girl
SUSAN HILL

2017
MAART

9 februari 1982

Ik sluit mezelf op. Dat doe ik. Het is de enige manier om veilig te zijn voor *haar*. Ik zeg wel dat ik ziek ben of zoiets. Tien tegen één merkt toch niemand dat ik niet beneden kom. Ik hou mijn deur op slot. Zolang ik *haar* maar niet hoeft te zien, zolang ik *haar* maar niet hoeft aan te kijken, niet haar stem hoeft te horen. Ja. Dat is het. Ik sluit mezelf op.

Het is hier trouwens fantastisch. Ik ben de enige van alle meisjes met een eigen badkamertje. Puur geluk dat ik de hoogste kamer kreeg in het hele gebouw. Ik kijk over de boomtoppen heen en zie de vogels langs mijn raam gaan. Zo vrij. Zo zorgeloos.

En ik kijk ook over huizen waar echte mensen, gewone mensen, wonen. Vaak zie ik hoe ze 's morgens slaperig de gordijnen opentrekken, in hun ochtendjas het vuilnis buitenzetten, de kat uitlaten, de vogels voeren. In de zomer hebben ze vrienden op bezoek in hun tuin. Dan hoor je uitbundig gelach en het getinkel van glazen. En ik kijk naar de kinderen die op warme dagen luid gillend rond spetteren in pierenbadjes, of vechten om een driewieler. Je weet wel, van die gewone, echte mensen met gewone, echte gezinnetjes. Natuurlijk

wordt het soms wat te veel van het goede en dan probeer ik me daar ook voor af te sluiten.

Ja, het is hier goed uit te houden. Mezelf opsluiten is helemaal geen straf.

10 februari 1982

Vandaag begon ik aan een nieuwe marionet. Het lijf, de armen en de benen zijn af. Ik maak deze keer een kleine, een kindje. Wie het wordt, weet ik nog niet.

Ik ga pas naar beneden als iedereen voor de tv zit en Kathleen nog bezig is de eettafels af te ruimen. Kathleen weet overal van. Zij weet dat ik niet beneden kom om met de anderen te eten en dat ik net als gister langskom met een blad om daar broodjes, crackers, yoghurt en appels op te leggen. Ze ziet wat ik doe, geeft me een knipoogje en laat me mijn gang gaan. Ik mag Kathleen graag. Ze is aardig.

Wel maken die paar minuten per dag dat ik naar beneden moet me haast misselijk van angst. Mijn handen worden klam, mijn hart klopt in mijn keel en wanneer ik alweer lang en breed boven zit, trillen mijn handen nog steeds na. Dat heb ik in maanden niet meegemaakt. Zodra *zij* weg was naar dat nieuwe pleeggezin kreeg ik opeens lucht. Het leek wel of ik jarenlang mijn adem had ingehouden.

Na haar vertrek werden de andere meisjes er niet toeschietelijker op, maar ze lieten ze me in elk geval met rust. Dat ze niet tegen me praten komt ook omdat ze van

mij nooit antwoord krijgen. Dus doen ze of ik niet besta, onzichtbaar ben. Dat geeft een gevoel van eenzaamheid, maar het went. En het is niets vergeleken bij het verstikkende gevoel dat me steeds overvalt als *zij* in de buurt is. Ik kan best begrijpen waarom ze door iedereen zo wordt bewonderd. Als je haar en mij moest beschrijven, zou dat ongeveer op dezelfde manier kunnen beginnen: een meisje van dertien met blond haar en blauwe ogen. Ja. Maar mijn haar is lang en sluijk, dat van haar valt in beeldige krullen. Mijn ogen zijn klein met donkere wallen eronder, die van haar rond en groot en glanzend. Mijn gezicht staat somber, zij straalt als een roze baby pop. De anderen lopen haar als hondjes achterna, willen zijn zoals *zij*, doen alles voor een goedkeurend glimlachje van *haar*.

Gelukkig heeft ze me nog niet gezien, ik denk dat ze me met rust laat. Af en toe hoor ik haar beneden in de gang omringd door vriendinnen of alleen, met haar gebruikelijke gestamp en geschater en met dat bonk, bonk, bonk op elke deur waar ze langskomt. Ik zit dan te bibberen, niks aan te doen. Soms lig ik 's nachts wakker met dat gedreun in mijn hoofd. Haar bonk, bonk, bonk maakt me gek van angst, achtervolgt me tot in mijn slaap. Bonk, bonk, bonk. En ik lig daar koud van angst en van verschrikkelijke herinneringen.

16 februari 1982

Bonk.

Ik krijg wel een beetje genoeg van broodjes en yoghurt.

Bonk.

Bonk.

17 februari 1982

Vandaag begon ik weer eens aan *De geheime tuin*. Ik heb het jaren geleden gelezen, maar het meeste ervan was ik vergeten. Het gaat over een meisje. Ze heet Mary net als ik. Haar ouders sterven al vroeg in het verhaal, dus ze staat er alleen voor, ook net als ik. Maar zij kan praten zo vaak en zo hard als ze wil, daarin lijkt ze dus niet op mij. Mary is de hoofdpersoon, de heldin in het boek. Niet echt een gewone mooie heldin. Eerder lelijk. Ze heeft pukkels en een bits, ontevreden gezicht alsof ze altijd kwaad is op iemand. Juist leuk, vind ik, dat ze anders is en niet als de meeste hoofdpersonen: beeldig om te zien en altijd behulpzaam en aardig, hoe zwaar ze het ook hebben. Zo werkt het niet in het leven, in elk geval niet bij mij. Die Mary wordt net als ik gepest door de andere kinderen. Ze joelen haar na met *Mary, Mary! Lach je weer-nie!* Ze doet dan alsof ze het niet hoort.

Nou ja, tegen zo'n liedje zou ik ook nog wel kunnen. Meteen na school ging ik op de grond onder het raam zitten met een stuk klei. Ik kneep en rolde totdat het de vorm van een hoofd kreeg. Het viel niet mee het gezicht van Mary zo te krijgen als ik het me voorstelde, met een puntneus, een puntkin en smalle, diepliggende ogen.

Het was heerlijk om te doen. Gek hoe snel de tijd voorbijvliegt als je ergens helemaal in opgaat.

Soms vraag ik me af hoe mijn leven zou zijn zonder mijn poppen. En waarom die andere meisjes nooit iets willen maken of ontwerpen en wat ze dan doen met hun tijd en of ze zich niet vervelen. Ik verveel me nooit. Ik ontdek steeds iets nieuws, niet alleen over poppen en marionetten uit andere landen of uit een andere tijd, maar ook over hoe ik ze kan maken zoals ik ze zelf wil, die lijfjes en typetjes met hun kleren, hun haar, hun ogen, hun schoentjes. Ik vind het fijn dat ik mijn zelfgemaakte poppen overal om me heen heb. Ze zitten op planken boven mijn bed, op mijn boekenkast, hangen aan het plafond, leunen tegen het raam op de vensterbank. Mijn poppen zijn mijn vrienden, ze houden me gezelschap. Ze kijken toe hoe ik kameraadjes voor ze maak of nieuwe ideeën uitwerk in mijn schetsboek. Sommige mensen zouden het eng vinden, al die starende ogen, maar ik niet. Nee, de rijen groepsfoto's in de eetzaal van al die stijf opgestelde naamloos geworden weesmeisjes die hier de laatste honderd jaar hebben gewoond, die zijn eng!

Mijn poppen zijn mijn enige troost hier op Thornhill. Met hen om me heen ben ik nooit helemaal alleen.